

EKSPERIMENTALNA ANIMACIJA LJUDI, LUTAKA, PREDMETA I MATERIJALA

Razgovor teatrologa RADOSLAVA LAZIĆA s KRUNOM TARLE, redateljicom i umjetničkom pedagoginjom*

Kako biste definirali svoju ars poeticu u teatru animacije ljudi, lutaka, predmeta, materijala?

Brisanje granica između tzv. živog i tzv. neživog.

Što za Vas predstavlja fenomen lutke i lutkovnosti?

Čudo i neprestano čuđenje, kako to objekt postaje subjekt, i to uvijek iznova i na novi način. To je neiscrpno rađanje, himna životu.

U čemu je tajna animacije?

U čemu je tajna daha?

Kome su namijenjene Vaše predstave u Teatru eksperimentalne animacije?

Onima koji ne znaju sve unaprijed, te onima koji ne dolaze nešto saznati, naučiti, arhivirati, zaključiti. Onima koji su neopterećeni svim time i spremni su uroniti.

Vaš teatar je pretežno neverbalni vizualni medij. Kako razumjeti semiotiku Vaših teatarskih animacija?

Slike su moje pismo, dinamične slike koje posjedu dimenziju vremena, ili bolje, koje se otvaraju u jedno svezvrijeme i zgušnjavaju u znak. Na jednoj razini znakovi su čitki svima, dok je na drugoj razini svatko sa znakoim sam.

U Vašim predstavama se prepliću san i java. U kakvom su odnosu scenska realnost i Vaša snoviđenja?

Premalo sanjamo, a sve je puno realnosti. Možda u nekom kazalištu i u nekim trenucima tu realnost možemo obojiti snovima, a ja možda sanjam kako se san i java prepliću i izvan scene...

Kada inscenirate i animirate ljudsko tijelo na sceni u svojim animiranim performansima postižete svojevrsnu erotsku estetiku. Može li se govoriti o Vašem teatru erotske estetike i performansa?

Moja erotska estetika uvažava tijelo, brani ga i poštuje njegovo dostojanstvo i čistoću. Vraća mu izgublenu nevinost. Nagost je ovdje obduhovljena.

Kakva je uloga riječi i muzike u estetici Vaše vizualne animacije?

Najljepše su riječi muzika. Za prve i posljednje stvari kojima se ovakvo metafizičko kazalište bavi, ja nisam kadra pronaći riječi. Jer kad doista nešto važno želimo reci, tada šutimo. (tako nekako otprilike kaže Maeterlinck), i dalje.... duše se kupaju u tišni...

Koji su Vaši savjeti mladim animatorima i istraživačima vizualnog animiranog teatra?

Ova umjetnost, koja više od svih drugih boravi na pragu života, i upravo to tematizira, i sama se neprestano iznova rađa i protejski preoblikuje.

I onda kad se pitamo: Gdje je tu lutka?, kad nam se čini da je nestala, (jer mi točno „znamo“ kako ona mora izgledati), ona nas zatiče nespremne svojom neponovljivom mijenom, i jedino tako, neprestanim umiranjem i rađanjem ona ostaje živa.

Ključevi su u rukama samo onih koji se i sami trude ostati takvima.

*Radoslav Lazić: LUTKARSKI TEATRUM MUNDI

Mala teatrologija lutkarstva, Biblioteka dramskih umetnosti,
Beograd 2010.